

[Føged.]

foreslog dengang — altså for halvandet år siden — at der blev udarbejdet regler for en virkelig folkeopsparing. Vi foreslog, at enhver borger skattefrit — og jeg indrømmer, at det jo var over skatterne, men det er det foreliggende lovforslag også — skulle kunne opspare indtil 2 500 kr. årlig til bestemte investeringsformål. Vi nævnte ting som etablering af selvstændig virksomhed, vi nævnte erhvervelse af egen bolig, indskud i lejlighed, køb af andelsbevis i lejlighed, bosætning ved ægteskabs indgåelse og endelig faglig uddannelse og studieformål — alt sammen områder, der er nødvendige investeringer i samfundslivet, og hvortil der skal opspares; ellers skal de mange borgere jo, når de skal i gang på et af de nævnte områder, tage lån. Vi tror, at en lovgivning omfattende disse områder ville virke tillokkende på tusinder af borgere, og at en sådan lovgivning virkelig ville virke bremsende på forbruget og bringe store beløb ind i vore pengeinstitutter til brug for investeringsformål. Men tiden er nu gået udnyttet hen; halvandet år er tabt for en sådan lovgivning.

For øvrigt kan jeg oplyse, at den 10. maj 1961 — altså for snart et år siden — stillede venstre sammen med de konservative et dagsordensforslag, der pålagde regeringen at fremsætte forslag til fremme af den private opsparing. Dagsordensforslaget blev ikke vedtaget, desværre.

At vore forslag ikke var helt umulige, kan vel bl. a. udledes af den kendsgerning, at da den højtærede finansminister sidste år forespurgte hos vore pengeinstitutter — det var Danmarks Sparekasseforening og Danske Bankers Fællesrepræsentation — fik han ved skrivelse af september måned fra disse organisationer at vide, at de fandt, at en udvikling af de bestående opsparingsregler sådan set var en rimelig måde at gå videre frem på. De foreslog ganske vist ikke som vi, at det skulle være 2 500 kr. på kapitalbindingskonti, men foreslog dog en forhøjelse fra 1 000 til 2 000 kr. Disse sagkyndige havde altså andre forslag end det, den højtærede minister nu forelægger folketinget.

En skrivelse fra Assurandør-Societetet fra samme tidspunkt, altså september 1961, pegede ligeledes på en række andre måder til fremme af opsparingen, men regeringen

har tilsyneladende ikke fundet disse forslag brugbare.

Man undres herefter lidt over den iver, hvormed regeringen har fremsat lovforslaget om økonomisk samordning, når samme regering åbenbart ikke har meget til overs for sagkyndiges udtalelser. Man må næsten formode, at de pågældende organisationer har nogen føling med netop disse opsparingsområder, men den højtærede finansminister har åbenbart kunnet helt selv, måske endda så helt selv, at det socialdemokratiske parti end ikke står bag.

Vi står nu over for et lovforslag, hvorefter man ved indsettelse af 900 kr. på bunden konto, bundet i 5 år, kan få en tillægspræmie på 100 kr. Det offer, den højtærede finansminister her bringer, er for øvrigt ret overskueligt, al den stund intet beløb er forfaldet til udbetaling før tidligst om 5 år. Finansministeren lever unægtelig på fremtiden. Den ungdom, der er under opvækst, skal altså om 5 år være med til gennem øgede skatter at betale de regninger, som finansministeren på nuværende tidspunkt skriver. Mon det dog ikke var nok så rigtigt, som vi gjorde i vore forslag, at lade de øjeblikkelige skatteforhold gå ind i billedet, så at regningerne kunne blive ryddet til side med det samme?

Hvis ordningen skal få nogen reel betydning, skal der komme meget store beløb ind på disse konti, og det kunne være interessant, om den højtærede finansminister kunne fremkomme med en skønsmæssig vurdering af, hvor store beløb den højtærede minister forventer der vil blive indbetalt. Jeg forlanger kun en løselig vurdering uden forpligtelse. Det ville i den forbindelse også være oplysende over for folketinget, om ministeren kunne give udtryk for sit syn på, hvor store beløb der bør bindes, for at ordningen virkelig kan virke sanerende på vor økonomi, og ligeledes hvis han allerede nu kunne oplyse folketinget om, hvorvidt det foreliggende lovforslag alene skal klare problemerne.

I forbindelse med disse spørgsmål må jeg måske tilføje, at venstre finder det nødvendigt med langt mere gennemgribende opsparings- og investeringsordninger. Jeg har allerede nævnt de almindelige kapitalbindingsordninger og har henvist til de forslag, sparekasserne, bankerne og assuran-